

El senyor president de les Corts Valencianes:

Un segon. Senyories, demane silenci per a escoltar la pregunta de la diputada. Disculpe la interrupció.

La senyora Massó Linares:

Gracias, señor presidente.

Desde la distancia, me van ustedes a perdonar, pero pensaba que en su grupo lucían camisetas de apoyo a la menor tutelada y abusada, pero me están diciendo que no es así. *(Aplaudiments)* Disculpen mi mala vista.

Ante la preocupación que hay en esta cámara por el tema de los menores, y lo hemos visto en sesiones anteriores, lo vamos a ver en el punto siguiente, sobre el tema del acoso escolar, quisiéramos saber qué planes de prevención, protocolos de actuación para la detección y eliminación tiene su gobierno.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestarà el conseller d'educació. Senyor Marzà, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Doncs els que estan publicats no només en la pàgina web, sinó també en les diferents direccions territorials i s'apliquen tots els dies: els plans de prevenció i actuació, les unitats d'actuació i intervenció, els plans de mediació i totes les formacions que fem al professorat per a no només detectar, sinó acompanyar els xiquets i les xiquetes.

Em sembla curiós que precisament una diputada d'un grup parlamentari com el seu, i en concret la diputada que fa la pregunta, estiga plantejant qüestions i estiga fent qüestions al voltant de la igualtat i al voltant de la representació de les dones.

Perquè jo no sé si li sonaran unes paraules d'una diputada per Almeria de Vox, que dia que «me echaron fuera, solo hombres, las mujeres somos un cero a la izquierda en Vox.» *(Aplaudiments)* No sé si ho recordarà això que han dit.

I no només això. No sé si recordarà vosté que vosté mateixa va dir, segons publica un diari esta mateixa setmana, en la que deia que «aquí las decisiones no se toman por votación ni por mayoría.» ¿Quién toma las decisiones en su partido? ¿La gente de Irán que paga a su partido? *(Aplaudiments i veus)* ¿Se han dejado ya de decisiones democráticas?

Mire, i acabe, i acabe, eixa és la seua concepció curiosa de la democràcia, eixa és la seua concepció curiosa que les nostres companyes i companys, les nostres companyes de la lluita feminista estiguen fent que este país siga un país més just, que este país siga un país més lliure. Saben per què? Perquè no hi haurà prou ultres per a parar la lluita per la llibertat del feminisme. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Continuarem amb la sessió de control, ara amb la pregunta que formula la síndica del Grup Parlamentari Unides Podem.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Davó Bernabeu:

Gràcies, president.

Bon dia a totes i a tots.

«Tenía 19, él mostró navaja. De noche, volvía del teatro, *Makinavaja*. No me resistí, denuncié. Sobreseído. #Cuéntalo.»

«Mi ex se enfadaba tanto cuando me maquillaba que dejé de hacerlo. Según él, mi único objetivo era que los hombres de la calle me miraran y nadie más tenía por qué mirarme. Si entonces alguien me hubiese hablado del feminismo, probablemente no lo hubiera aguantado. #Cuéntalo.»

«He chocado contra el techo de cristal. Afortunada. Hay compañeras atrapadas en los suelos pegajosos. En una entrevista me preguntaron si tenía pareja y si quería tener hijos. Todas sabemos que a los hombres no les hacen esas preguntas.»

«Ir camino de casa sola, por la noche. Mirar hacia atrás una y otra vez. Agachar la cabeza si te cruzas con alguien. Hacer como que hablas por teléfono. Andar a paso ligero. Ir con las llaves preparadas para abrir cuanto antes. Respirar al cerrar la puerta. #Cuéntalo.»

Aquests són alguns dels milers de relats que es van publicar baix el fil de #Cuéntalo fa un parell d'anys. Testimonis esgarriants i relats universals de totes i cadascuna de les dones, amb els que totes ens sentim identificades. Totes coneixem l'assetjament al carrer, als llocs de feina, als llocs d'oci.

També hi ha relats que ens recorden la discriminació i el tracte desigual que patim a l'hora d'accedir al treball, les barreres que ens trobem, la bretxa salarial, les malalties no reconegudes.

Fa uns anys, les dones vam dir «prou» i vam donar un pas al davant, amb valentia, amb moltíssima valentia. No és gens fàcil fer públiques unes vivències, unes històries, uns sentiments que s'enfonsen en el més profund de la nostra intimitat i, a més, fan dubtar la gent.

No és gens fàcil fer públic allò que una societat masclista, patriarcal i androcentrista amaga o ninguneja. És la indiferència i no l'odi el contrari a l'amor, i moltes dones hem sentit por i indiferència davant d'una societat que es mostrava gèlida, distant, dura com l'acer davant les situacions insostenibles d'abús i de dominació cruel. Aquesta por, però, fa anys que retrocedix donant pas a la valentia, a la valentia de milers de dones que hem dit «prou». La valentia s'obri pas, però no volem ser valentes. Volem ser lliures.

Fa dos dies, el Consell de Ministres donava el tret d'eixida a la llei contra les violències sexuals, la llei del sí és sí, impulsada per la ministra d'Igualtat, Irene Montero; una llei pionera que recull les aspiracions de llibertat que han expressat milers de dones els últims anys; una llei que materialitza l'«hermana, yo sí te creo». I que vol deixar enrere els temps de silencis, els temps dels abusos, els temps de la por i de la indiferència que totes nosaltres hem patit.

«Ningún hombre muere con la ropa interior en la boca ni con la ropa interior estrangulándolo ni, si me desnudo, en un pozo o en unos arbustos. Si un hombre muere así, es a manos de otro hombre. El problema es evidente.»

President, estem a tres dies de la celebració del 8 de Març, que serà una celebració on continuarem reivindicant i lluitant, però crec que també podrem celebrar. I podrem celebrar per les victòries que hem anat aconseguint pas a pas per la igualtat i la llibertat de les dones, una llibertat i una igualtat amenaçades pels que ens volen tornar a la costura i a la indiferència i que amb els seus discursos emparen els assassinats masclistes negant la violència masclista. Una llibertat i una igualtat amenaçades pel braç polític de la violència masclista.

Però a la comunitat hem sigut avantguarda. Fa tres anys, amb el pacte impulsat per la vicepresidenta, el Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, un pacte pioner que va marcar el camí cap a l'eradicació de les violències. Encara tenim molt de camí endavant, encara tenim molt de camí endavant, però tenim un horitzó clar: un País Valencià lliure de violències masclistes; un País Valencià de les dones; un País Valencià de llibertats.

El nou context estatal està agafant principis que ja vam impulsar des d'ací, que ja va impulsar el Botànic, adaptant la legislació internacional, adaptant el Conveni d'Istanbul i el Conveni de Varsòvia. Iestic segura que anem a anar més enllà i anem a continuar sent un exemple per a Espanya i per a la resta del món respecte als drets de les dones, pese a qui li pese.

Per aquestes raons, li pregunte, president, com considera que podem continuar avançant en l'ampliació i la protecció dels drets i les llibertats de les dones després de cinc anys de Botànic. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Li contestarà el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, síndica de Podem.

Senyora Davó, moltes gràcies per la seua intervenció, sincerament.

Jo me sent reconfortat en la seua intervenció i, per tant, realment, el que vaig a fer és dir algunes coses que estem fent i algunes altres que anem a fer.

Com vosté ha dit, l'arquitectura de tota esta política d'igualtat està basada, sobretot, en el pacte contra la violència de gènere perquè és el problema més important que tenim; perquè, efectivament, la desigualtat és una realitat en molts espais de la vida. Se pot dir el que se vullga; és aixina. Sobretot, ho veem en la qüestió salarial, la bretxa salarial. Ho estem veent també encara en molta part de la nostra cultura, però el que és el drama més gran, el que ens genera més impotència és precisament el fracàs més gran de la societat, que és la violència de gènere.

I, en eixe sentit, el pacte, el que dona és una cobertura general a tot el que és una nova mirada respecte a esta qüestió. I eixe arrelament en la societat és fonamental. Que ja n'hi hagen 1.031 entitats que estiguen ahí és molt important perquè, al final, açò no és una qüestió que canviarà d'un dia a l'altre. Sabem, som tots conscients que es necessita una revolució cultural. I això és el que hem de provocar.

Però, mentrestant, s'ha canviat la llei. La llei que hi havia del 2012 s'ha canviat; una llei que vam aconseguir que fora per unanimitat, malgrat moltes qüestions en què jo ara ni entraré, però és aixina. Després, l'hem millorada. I, ara, amb la modificació de la llei, protegim totes les dones enfront de la violència física, la violència psicològica, la violència sexual, la violència econòmica, la mutilació genital, el tràfic de dones i xiquetes, els matrimonis forçosos, tot el que signifiqui l'esterilització forçosa. Tot això està ja previst també en la llei.

Quins instruments hem aplicat en este temps per tal..., i anem a aprofundir en esta legislatura, en este mandat? En primer lloc, la xarxa de centres de dona, que durant l'any passat va assistir 5.332 víctimes de maltractaments físics o psicològics, agressions sexuals o assetjament en l'àmbit del treball.

També s'ha posat en funcionament, i ha participat tot el que és la xarxa de l'oficina de víctimes del delictes que és interdepartamental, de tota La Generalitat, i el 60 % de les denúncies han estat també per la qüestió que estem en estos moments denunciant.

I, en tercer lloc, el Consell també ha posat en marxa, junt amb el Ministeri de l'Interior, l'Oficina de Denúncies i Assistència a les Víctimes de Violència de Gènere ubicada a la Ciutat de la Justícia. Es tracta d'una experiència pilot que des del primer moment ja ha estat un fet positiu per a esta batalla.

En el temps que porta l'oficina s'han presentat ja 400 denúncies i, el més important, és que només se n'han retirat 4. És fonamental donar-los seguretat a les dones i l'assistència des del primer moment, l'acompanyament des del primer moment.

I hem fet una política també pressupostària d'acord amb esta qüestió. En 2019, la lluita contra la violència de gènere a la Comunitat Valenciana és de 6,4 euros per habitant; en Andalusia, 6,6 i, en Madrid, 3,4. És a dir, que efectivament, també hi ha una diferència en el que és l'aportació econòmica, tot i tenint en compte la nostra situació de finançament que, evidentment, com sap vosté, l'infrafinançament ens perjudica en totes les polítiques del govern.

Per tant, en estos cinc anys, s'ha anat avançant..., quasi cinc anys s'està avançant en eixa direcció, una direcció que creem que és la correcta. Hem iniciat també un procés de feminització de l'administració i del govern valencià. És el primer govern, ara el segon govern, feminista, perquè té conviccions feministes però que, a més, és paritari. Que això, probablement ja pot paréixer com una normalitat i, afortunadament, ha de paréixer una normalitat, però és el primer de la història de l'autogovern.

I, en definitiva, crec que hem de continuar sent insistents. La nova llei d'igualtat també blindarà en rang superior algunes de les normes que s'han anat implantant. I hem de portar endavant totes les polítiques que estan molt fonamentades en l'educació, en tot el que significa també la qüestió universitària, les STEM, vore de quina manera som capaços de tancar eixa bretxa tan important també per a la nova economia i per al futur. Eixa és la voluntat d'este govern.

I jo, l'única cosa que vull dir per a acabar, és que el dia 8 les dones també comptaran amb el suport d'homes còmplices que som conscients, efectivament, que s'han de canviar moltes coses, començant per nosaltres mateixos per a donar una societat..., donar solució a este problema i donar, sobretot, seguretat a les dones i donar, sobretot, una societat decent, perquè quan parlem d'igualtat estem parlant de decència. I fins que no hi haja igualtat, esta societat no serà decent. I mentre hi haja un assassinat per violència de gènere, esta societat no serà decent.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, president.

Creació d'una comissió especial d'estudi sobre l'assetjament escolar, presentada pel Grup Parlamentari Compromís (RE número 13.365, BOCV 59)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Hem acabat el punt nové de l'orde del dia i anem a encetar el dècim. I anem a començar amb una votació.

Per tant, deixariem que pogueren incorporar-se..., encara no..., és que n'hi ha algun diputat... Anem a... Si n'hi ha algun diputat o diputada pot incorporar-se perquè anem a passar al punt 10, que és la proposta de creació d'una comissió especial d'estudi sobre l'assetjament escolar, que presenta el

Grup Parlamentari Compromís. Ens indiquen que votarem i després n'hi haurà explicació de vot. D'acord?

Senyories... Senyories, les qüestions d'agenda del Consell són... *(Veus)* Senyories, més interrupcions hi han hagut i més mos hem demorat per les contínues interrupcions que hem hagut de patir en esta sessió de control! *(Aplaudiments)* Impertinències no pense aguantar-ne ni una!

Senyories, votem la proposta de creació de la comissió especial d'estudi, registre d'entrada 13.365. Senyories, comença la votació. Senyories, queda aprovada la comissió especial d'estudi per unanimitat, amb 95 vots. *(Aplaudiments)*

Passaran, ara, de menor a major, a fer explicació de vot. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Unides Podem, la il·lustre diputada Pilar Lima.

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora María José Salvador Rubert)

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor, pregue silenci perquè la diputada puga intervindre.

La senyora Lima Gozálviz:

Que les estoy escuchando, señorías. *(Rialles)*

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Quan vullga, senyoria.

La senyora Lima Gozálviz:

Gracias, buenos días.

Gracias, señora vicepresidenta.

Buenos días.

Es siempre un motivo de alegría, y hoy lo es, alcanzar la unanimidad en esta cámara, en estas Cortes Valencianas, y más cuando se trata de un tema tan importante y tan preocupante como es el acoso escolar.

Por tanto, damos la bienvenida a la ultra, ultraderecha, que ha decidido sumarse y apoyar esta iniciativa,...

La senyora vicepresidenta primera de les Corts Valencianes:

Senyories!